

ἄμπουλλα ἡ, Βιθυν. Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Μάδυτ.) Ἰων. (Κρήν.) Καππ. (Σινασσ.) Νάξ. Πελοπν. (Καρδαμ.) — Λεξ. Δεῖκ Βλαστ. ἄμπ'λλα Προποντ. (Κύζ.) ἄμπουλλα Πελοπν. (Καρδαμ.) ἄμπουφφα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ μεταγν. οὖς. ἄμπουλλα.

1) Ὑαλίνη φιάλη, ἐν ᾗ τίθενται ὑγρά Βιθυν. Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Μάδυτ.) Ἰων. (Κρήν.) Καππ. (Σινασσ.) Νάξ. Προπ. (Κύζ.) — Λεξ. Δεῖκ: Ἄσμ.

Λάμπουν τὰ θυγ' σου μάγουλα | σὰν τὸ κρασί 'ς τὴν ἄμπουλλα Κρήν. Συνών. ἄμουλα, μποττίλια, μπουκκάκι.

2) Ἐξάνθημα πυῶδες Πελοπν. (Καρδαμ.): Ἐχω μὲ ἄμπουλλα 'ς τὸ χέρι. 3) Ἀσκὸς ἐκ δέρματος Καλαβρ. (Μπόβ.)

ἄμπουλλι τό, Χίος ἄμπουφφι Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὖς. ἄμπουλλιον.

Μικρὰ φιάλη, φιαλίδιον ἐνθ' ἂν: Τ' ἄμπουφφι τ' ἀλαδίου Μπόβ. Συνών. ἄμουλάκι, ἄμουλίτσα, μπουκκάκι.

ἄμπουλλίτσα ἡ, ἀμάρτ. ἀδουλλίτσα Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὖς. ἄμπουλλα.

1) Εἶδος ἀπίου ὁμοίου κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς φιαλίδιον (διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ παρὰ Προδρόμ. 4,129^d (ἐκδ. Hesselting - Pernot) «δαμάσκηνα λαγυνάτα» καὶ τὸ νῦν λαγυνάπιδος). 2) Τὸ δένδρον τὸ παράγον τὸν ἀνωτέρω καρπὸν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Δημητσάν. Καρδαμ. Ρεκούν.)

ἄμπουριάζω Ἡπ. — Λεξ. Ἡπίτ. ἄμπουριάζον Ἡπ. Μακεδ. (Καταφύγ. Σιάτ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄμπουρος.

1) Ἀναδίδω ἀτμούς, ἀναθυμιάζω ἐνθ' ἂν: Τὸν καζάν' ἄμπουριάζ' ἄμα βγάνουν ρακή Μακεδ. Ἀμπουριάζουν τὰ πουκάμ'σα (μετὰ τὴν πλύσιν, ὅταν ἀκόμη εἶναι θερμά) Ἡπ. Συνών. ἄμπουρίζω, ἀχνίζω. 2) Ἀπροσ. ἀναδίδεται ἀτμός Μακεδ.: Ἀμπουριάζ' ἰκεῖ πέρα.

ἄμπουρίασμα τό, Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄμπουριάζω.

Ἀνάδοσις ἀτμοῦ, ἀναθυμιάσις: Τί ἄμπουρίασμα, εἶναι αὐτό! Συνών. ἄχνισμα.

ἄμπουρίζω ἀμάρτ. ἀμπ'ρίζου Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) ἀβ'ρίζου Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄμπουρος.

Ἀμπουριάζω 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν: Τὰ σκουτιά ἀμπ'ρίζ'ν Ζαγόρ.

ἄμπουρος ὁ, Ἡπ. ἄμπουρους Ἡπ. (Παραμυθ.) Μακεδ. (Βελβ. Ζουπάν. Καταφύγ. Κοζ. Σιάτ.) ἄμπ'ρους Ἡπ. (Ζαγόρ. Παραμυθ.) Μακεδ. (Καστορ.) — Λεξ. Ἡπίτ. ἀδ'ρους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἄμπουρας Μακεδ. (Ζουπάν.) ἄμπ'ρας Ἡπ. (Τζουμέρκ.)

Ἐκ τοῦ Κουτσοβλαχ. *abur* = ἀτμός.

Ἀτμός ἀναδιδόμενος ἐκ τῆς ἀναπνοῆς, ἐκ βραζομένων οὐσιῶν ἢ ἐξ ὑγρῶν ἐπιφανειῶν ἐξατμιζομένων κττ. ἐνθ' ἂν:

Ἀρχιοὶ νὰ βγαί'ν ἀπὸ τοῦ φαητὸ ἀδ'ρους Ἀδριανούπ. Τὸν δουμάτιον ζιστάθ'κι μόνον μὴ τοὺν ἄμπουρον Κοζ. Συνών. ἀχνός.

ἄμπρα ἡ, (I) Ζάκ. Ἰων. (Κρήν.) Χίος λάμπρα Ἰων. (Κρήν.) ἄμβρα Λεξ. Κομ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *ambra* = ἤλεκτρον. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. *λάμπρα* ἐκ τοῦ *l'ambra*.

1) Τὸ ἤλεκτρον Λεξ. Κομ. || Μεταφ. ἐπὶ τοῦ διανοῦς, τοῦ καθαροῦ Ἰων. (Κρήν.) Χίος: Ἀμπρα ἢ λάμπρα νερό Κρήν. 2) Εὐωδία ἐξαιρετος (διότι τὸ ἤλεκτρον εἶναι εὐωδες) Ζάκ.

ἄμπρα ἡ, (II) Πόντ. (Κερασ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου. Κατὰ ἸΒαλαβάν. ἐν Ἀρχ. Κορ. 1, μέρ. 3, 70 ἐκ τοῦ μεσν. ἄμπρον. Πβ. Σουίδ. «ἀμπρεῦοντες... καὶ ἄμπρον, σχοινίον, ὅπερ διὰ τῶν ζυγῶν διατείνουσι καὶ φορτία ἐφ' ἀμάξης κομίζουσιν, ὥστε ὁμοτόνως ἀπὸ τῶν ζυγῶν ἔλκεσθαι».

Βάρος τι τιθέμενον εἰς τὴν πλάστιγγα ζυγοῦ πρὸς ἰσορροπίαν: Φρ. Ἀμπραν'κ' ἔδει (δὲν ἔχει ἀνάγκην ἄμπρας διὰ νὰ ἰσορροπήσῃ. Ἐπὶ ζυγοῦ ἀκριβοῦς).

ἄμπράξης ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ. κ. ἄ.) ἄμπράης Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *ebras* = λεπρώδης, ψωραλέος.

1) Ἀσθενικός, καχεκτικός Πόντ. (Χαλδ.) 2) Βάναυσος, ἀγροίκος Πελοπν. β) Χονδροειδὴς Πελοπν. (Ἀρκαδ.) 3) Ἀτακτος, ἀπρόσεκτος Πελοπν. (Κορινθ.) Πβ. ἄμπράζικος. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀμβράζης ἐπών. Ἡπ.

ἄμπράζικα ἐπίρρ. Πελοπν. (Κορινθ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄμπράζικος.

Ἀνεπιτηδεῖως, ἀδεξίως: Αὐτὸς περβατεῖ ἄμπράζικα.

ἄμπράζικος ἐπίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἄμπράζικος Πελοπν. (Κορινθ.) ἄμπράζικος Πελοπν. (Γελίν. Κλουττινοχ. Κορινθ. Σουδεν.) ἄμπράσικος Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ἄμπράζικο οὐδ. τοῦ ἐπίθ. ἄμπράζης.

1) Ὁ ἔχων λευκὸν ἢ ρόδινον χρῶμα εἰς τὰ ἄτριχα μέρη τοῦ σώματος, ἐπὶ ἵππου Λεξ. Ἡπίτ. 2) Βάναυσος, ἀγροίκος Πελοπν. (Γελίν.) β) Ὁ κακῶς κατεσκευασμένος, χονδροειδὴς Πελοπν. (Βούρβουρ. Κλουττινοχ. Κορινθ.): Παπούτσια ἄμπράζικα Βούρβουρ. Κορινθ. Συνών. ἄγαρθος 1, κακοφτεῖα γμένος. 3) Ἀτακτος, ἀκατάστατος Πελοπν. (Σουδεν.): Ἀχ, μωρὲ ἄμπράζικε ἄνθρωπε, τί πετᾷς δῶθε 'κεῖθε τὰ σκουτιά σου!

Πβ. ἄμπράζης.

ἄμπράκαμος ὁ, Κάσ. ἀδράκαμος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *ambra cane*.

Συνήθως ἐν τῇ πληθ., κόμβοι ἐξ ἡλέκρου, κατ' ἐπέκτ. δὲ καὶ ἐκ χρυσοῦ διάτρητοι, οἵτινες χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τῶν γυναικῶν ὡς περιδέραιον ἐνθ' ἂν: Ἐδωκεν τῇ θυγατέρας τῇ ἑνα λαμὸ ἀδρακάμους Κρήτ.

***ἄμπρακκώνω**, ἄμπρακκώνομαι Λευκ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *imbracciare*,

